

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สระแก้ว ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๒

วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของบริษัท พาด้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด กับพวก จำเลยว่า ประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดของธนาคารแห่งประเทศไทย และของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) โจทก์ และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ส่งคำโต้แย้งของบริษัท พาด้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด กับพวก จำเลย ผู้ร้องว่า ประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง กำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุด และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่โจทก์เรียกเก็บดอกเบี้ยจากจำเลยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย

ข้อเท็จจริงโดยสรุป

๑. บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ยื่นฟ้องบริษัท พาด้าอินเตอร์ดีพาร์ทเมนท์กรุ๊ป จำกัด ที่ ๑ นายพดล เสริมศิริมงคล ที่ ๒ นายอุดม เสริมศิริมงคล ที่ ๓ บริษัท พาด้าอินเตอร์เนชั่นแนลกรุ๊ป จำกัด ที่ ๔ บริษัท เสริมทรัพย์พัฒนา จำกัด ที่ ๕ นางสาวเพ็ญผกา แซ่ฉั่ว ที่ ๖ เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๒๑๐๗๕/๒๕๕๐ เรื่อง ตัวเงิน ขายลดตัวเงิน กู้ยืม ค้ำประกัน จำนอง โดยขอให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๕ ร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑๕,๕๒๗,๘๕๕.๕๗ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี ของเงินต้นจำนวน ๑๓,๑๘๓,๕๕๔.๒๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และขอให้จำเลยที่ ๖ ร่วมกับจำเลยที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๒,๓๕๕,๕๖๑.๖๔ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี ของเงินต้นจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ หากจำเลยทั้งหกไม่ชำระเงิน ขอให้ยึดทรัพย์จำนองของจำเลยที่ ๒ และที่ ๖ ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้โจทก์ หากได้เงินจากการขายทอดตลาดไม่พอชำระหนี้ให้โจทก์ ขอให้ยึดทรัพย์อื่นของจำเลยที่ ๒ และที่ ๖ ชำระหนี้ให้โจทก์จนครบ

๒. จำเลยทั้งหกให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ทุกข้อ และต่อสู้ว่าการเรียกดอกเบี้ยของโจทก์ในอัตรา ร้อยละ ๒๑ ต่อปี เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาตรา ๓ โจทก์จึงไม่มีสิทธิที่จะคิดดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี มีผลทำให้ดอกเบี้ยทั้งหมด ตกเป็นโมฆะ ประกาศของโจทก์ เรื่อง กำหนดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ขัดต่อมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๓. จำเลยทั้งหกร้องขอให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้รอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่ง คำโต้แย้งของจำเลยเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย

ได้พิเคราะห์แล้ว มีประเด็นวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ร้องมีสิทธิให้ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ส่งคำโต้แย้งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ หรือไม่ รัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า

“ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอกการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้น ตามทางการ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

และมาตรา ๖ บัญญัติว่า

“รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้”

เห็นว่า ปัญหาประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้บริษัทเงินทุนปฏิบัติ ในการกู้ยืมเงินหรือรับเงินจากประชาชน และการกำหนดอัตราดอกเบี้ยหรือส่วนลดที่บริษัทเงินทุนอาจจ่าย หรืออาจเรียกได้ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และประกาศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) โจทก์ เรื่อง การกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้กู้ยืมหรือส่วนลดสูงสุดที่บริษัท จะเรียกเก็บได้ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๕ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น ศาลรัฐธรรมนูญ ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ ว่า ประกาศของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕ มิใช่ประกาศของทางราชการและไม่ใช้ บทบัญญัติแห่งกฎหมาย และประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่อง การกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์ ปฏิบัติในเรื่องดอกเบี้ยและส่วนลด ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๓๖ เป็นประกาศที่มีได้ออกโดยองค์กร

ที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ มิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัย ดังนั้น ประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และประกาศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ สินเอเชีย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๓๕ ซึ่งเทียบเคียงได้กับประกาศธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ ๓/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕ ตามกล่าวข้างต้นว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ จึงไม่ต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

ส่วนปัญหาต่อไปว่า พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่นั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า

“บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน
ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจ หรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่ง รัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทย มีอำนาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินอาจคิดจากผู้กู้ยืมหรือคิดให้ผู้ใช้กู้ยืมให้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีได้”

และมาตรา ๖ บัญญัติว่า “เมื่อรัฐมนตรีกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๔ แล้ว มิให้นำ มาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับแก่การคิดดอกเบี้ยของสถาบันการเงินที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๔”

เห็นว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ คือ โดยที่มาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งบัญญัติห้ามมิให้ คิดดอกเบี้ยเกินร้อยละสิบห้าต่อปีเป็นกฎหมายที่ได้ใช้บังคับมานานแล้ว บัดนี้ภาวะการเงินของตลาดโลก

และตลาดภายในประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก หากยังคงจำกัดดอกเบี้ยไว้ในอัตราเดิมจะเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และทำให้ขาดความคล่องตัวในการที่ทางการจะใช้อัตราดอกเบี้ยเป็นเครื่องมือเพื่อประโยชน์ในทางนโยบายการเงินอันที่จะแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจต่างๆ ของประเทศสมควรมีกฎหมายให้อำนาจแก่ทางราชการกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้สูงกว่าอัตราดังกล่าว เฉพาะในส่วนที่เป็นการให้กู้ยืมของสถาบันการเงินได้ และพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเหตุผลในการประกาศใช้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินให้สามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยสำหรับสถาบันการเงินบางประเภทหรือทุกประเภท โดยกำหนดเป็นอัตราสูงสุดหรืออัตราที่อ้างอิงได้ในลักษณะอื่นก็ได้ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการใช้อัตราดอกเบี้ยดังกล่าวให้เป็นประโยชน์ในการแก้ไขภาวะเศรษฐกิจของประเทศ

จึงเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ บัญญัติให้สถาบันการเงินซึ่งเป็นนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ในการประกอบธุรกิจเงินกู้ยืมคิดดอกเบี้ยได้สูงกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี โดยอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบาย กำกับ ควบคุมดูแลการบริหารการคลังและการเงินของประเทศให้เป็นไปตามภาวะเศรษฐกิจ และพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับแก่ผู้กู้ยืมทั้งที่เป็นเอกชน หรือนิติบุคคลเท่าเทียมเสมอกัน ผู้ร้องจึงไม่อาจยกความเท่าเทียมกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติให้ความคุ้มครองไว้มาอ้างตามคำร้องนี้ได้ ดังนั้น พระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับการคิดดอกเบี้ยในอัตราเกินกว่าร้อยละ ๑๕ ต่อปี จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

อาศัยเหตุดังกล่าว จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายมงคล สระแก้ว
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ